

ער שידוני
„החלטה מאד טיפשה“

אתה אחר-כך התכחשת אליה.
הער: התכחשתי אליה בפירוש.
השופט: ונשפטת על עדות סותרת.
הער: כן.

ליבליך: הייתי רוצה להסביר. נתפסה בנמל חיפה מכונת, ובה מאה קילו חשיש. העד נתפס כעבור יום, נתן הודעה ב"מישטרה על כל העניין, הודיע מי המממ"נים. הוא אמר את השמות של המממנים. לאחר זאת, כשהגיע המישפט כעבור ארבעה חודשים, הוא הודיע בבית-המשפט שהוא גילה את כל השמות, מבקש להתייחס בזה, שיתף פעולה. נתנו לו עיסקה עצומה, נתנו לו שש שנים בליבליך, בהתייחס בזה שהוא שיתף פעולה עם המישטרה ונתן עדות נגד שותפיו. שותפיו זה האנשים המעורבים במישפט.
השופט: אבל כשהם עמדו לדון, אז הוא...

ליבליך: בדיוק. עכשיו, עם כל הכיבוד, גבירתי, זאת היא הכרזת הסמים הגדולה ביותר שהייתה עד אז. המימון ב"סכומים עצומים, גם בממדים של שנת '60 וגם בממדים של היום. אני עומד להתייחס קור את העד על המעורבות של שני האנשים. שהוא אחר-כך סתר את העדות שלו מסיבות שאני רוצה להוכיח אותן, זה המישפט שלי.

כספי: אני מבקש מחברי המלומד, בהסכמת, שגם יאמר לבית-המשפט אם שמו של התובע נזכר. לא מדובר בצלאל מיוזרחי. זה באמת מרחיק לכת עכשיו להתייחס למישפט בתוך מישפט. מי צדק כשאמר מתי שאמר מה שאמר.
ליבליך: בעיתון (הארץ) מדובר שהתובע פועל באמצעות רחמים אהרונאי ור טוביה אושרי. על זה יובאו עדויות על עדויות. עכשיו אני מבין פרשה אחת של מאה קילו חשיש. כבודי, אני מבין את הבעיה של העד, אבל העד אמר במישטרה, בעדות שנחשבת לשבועה, שהם איימו עליו...

הער: הכל שקר וכזב!
השופט: אדוני!

הער: גבירתי, הוא אומר דברים שאני לא אומרת.

ליבליך: זה כתוב פה.

הער: אדוני, אני לא אומרת את זה!

ליבליך: השוטר ישגו כאן.

הער: אז בבקשה, תביא את השוטר.

אני לא אומרת דברים כאלה!

השופט: אתה תדבר כאשר ישאלו אותך. אתה עכשיו רק עד. תזכור את התפקיד שלך בעניין הזה. כרגע.

ליבליך: כבודי, שני דברים ישנם בעדות שהוא מסר במישטרה. (א) שהמממנים הם עמוס טוב ורחמים אהרונאי.

(ב) שהם הופיעו אצלו בביתו, כשהוא ניסה לסגת ולהתחמק מן העיסקה, ואמרו לו: „אם אתה תיסיג, תקבל כדור בראש“.

(חקירה נגדית של עורך-הדין כספי):

כספי: תגיד לי, את התובע אתה מכיר?

השופט: בצלאל מיוזרחי.

הער: הכרתי אותו לפני, אחרי ש-

(המשך בעמוד 59)

בראונשטיין: אני חושב שכן.
כספי: תעיין בטובך בתיק ותאמר לי בית-המשפט אם מה שאני אומר לך, שהשיק הזה הוא משנת 1966 או 1967, ואף פעם לא נפרע — זה נכון?
השופט: אתה יודע מזה?
בראונשטיין: לא יודע.

מכונת החשיש

אחרי פרשה של סיכסוך בין מיוזרחי לבין שני קצבים, בקשר עם מחירי הבשר שטופק לבית-מלון של מיוזרחי, הגיע תור זה של מכונת החשיש.

עד, ששמו נאסר לפירסום, העיד כי נתפס כאשר ניסה להעביר לאונייה, בדרך לארצות-הברית, מכונת חשיש שבה הוסתרה כמות גדולה של חשיש.

הסניגוריה ביקשה להוכיח כי בפרשה זו היו מעורבים כמה מידידיו של בצלאל מיוזרחי, אך לא טענה כי מיוזרחי עצמו היה מעורב בפרשה.

(חקירה של עורך-הדין ליבליך):

השופט: שים יד ימין על התנ"ך.

הער: הוציאו.

השופט: למה?

הער: לא מאמין בשטויות האלה.

השופט: אתה לא מאמין באלוהים?

הער: לא.

ליבליך: אתה נתת ב-20.7.70 עדות במישטרה, הסתכל בבקשה על צילום העדות ועל חתימתך.

הער: אני לא נתתי שום עדות במישטרה.

ליבליך: לא?

הער: לא!

ליבליך: זו לא החתימה שלך?

הער: זאת לא החתימה שלי.

השופט: בקשר לעניין הזה של החשיש, שאני מבינה שהוא עניין די ישר, אתה לא נתת עדות? לא חקרו אותך?

הער: לא נתתי עדות במישטרה.

השופט: אתה לא יכול לזהות את החתימה הזו?

הער: אני לא חותם כיום ככה, לא זכור לי אם אז הייתי חותם ככה.

השופט: יש להניח שחקרו אותך, לא?

הער: כן, חקרו אותי, אבל אני אומרת שמה שיש לי להגיד אני אגיד בבית-המשפט. היו כל מיני השערות של החקרים, שניסו לתדרך אותי, ניסו להסיק ביר לי איך הם רוצים לראות את העניין אז...

השופט: השאלה עכשיו פשוטה: גבו ממך הודעות או לא?

הער: גבירתי, אני רוצה להסביר פשוט את תראי את כל העניין. החקרים אז ניסו להתוות לי קו, איך היה העניין. אני אומרת שאין לי מה להגיד. הם כתבו מה שכתבו, ומאוחר יותר, כשהתגלה הדבר, הם הביאו את העדות שלי הן למישפט. אני אומרת שאני לא אומרת את זה, ונשפטתי על כך על עדות סותרת של שניים חודשים מאסר, בנוסף על השש שנים שקיבלתי אז זהו.

השופט: זאת אומרת, זו עדות ש-

בצורה מאוד משונה, כבוד השופט. הי אוטו היה שרוף רק בפנים. המנוע והכל מבחוץ היה בסדר.

השופט: הריפוד, הכיסאות...
הער: הריפוד, הכיסאות... רק בפנים היה שרוף.

השופט: החלונות היו פתוחים?

הער: כבוד השופט, אני לא משיא אירה את החלונות פתוחים!

השופט: טוב, פנית למישטרה ולא היתה לזה שום תוצאה?

הער: שום תוצאה.

השופט: את שמעת ממישהו, אחר-כך, בקשר להצעת הזו?

הער: שום דבר. עד היום לא.

השופט: שזה יכול להיות אותה אזוהרה למשהו?

הער: לא. כבוד השופט, עד היום אני לא יודעת משום דבר, איך נשרף הי אוטו.

השופט: ומאז יותר לא קרו לך דברים מוזרים כאלה?

הער: שום דבר.

ליבליך: גבירתי, השריפה של האוטו היתה אחרי הפגישה עם מר ולנטין. נכון?

הער: כן, אולי הוא שרף לי את זה.

באותה נימה העיד גם נהגו של שילוני, שהעביר את הצעת הפרס. הוא טען שלא ידע מה התכוונה העדה למסור תמורת הפרס.

צ'ק לאהרונאי

העדות הבאה היתה של מפקח-מישנה רפאל בראונשטיין, שהעיד כי בחיפוש ב"ביתם של רחמים אהרונאי והוריו גילה, בארנק של אמו, צ'ק של בצלאל מיוזרחי על סך 25 אלף ל"י. החיפוש נערך בינואר 1978.

השופט: אתה יודעת שזה עורך-הדין ליבליך?

ליבליך: אני עומד להגיש, לאחר העדות הזאת, את העדות של מר מיוזרחי בבית-המשפט השלום, וגם תשובות שלו לשאלות, אשר בהן הוא הכחיש כל קשר איזה שהוא מיסחרי בינו לבין טוביה אושרי ורחמים אהרונאי, אני שאלתי אותו בחקירה אם הוא שותף איתם, אם הוא עושה עסקים איתם, אם הוא תוכנן איך פעם עיסקה איתם — אף פעם. אם הוולפון כספים ביניהם. לכן העדות הזאת חשובה, הן לצורך העניין של הוכחת הקשר בין האנשים, והן לצורך עניין המהימנות של מר מיוזרחי.

מר בראונשטיין, אתה היית בביתו של מר אהרונאי, ועשית אצלו חיפוש בנושא. אתה חקרת את מר אהרונאי בקשר לקשרים שלו עם מר מיוזרחי?

בראונשטיין: חקרתי אותו בקשר לכל הקשרים עם כל האנשים, את רחמים אהרונאי, והוא מסר לי גירסה לגבי כל אחד ואחד.

ליבליך: בקשר לנושא של בצלאל מיוזרחי, מה היתה גירסתו?

השופט: מה הוא עושה, רחמים אהרונאי?

ליבליך: הוא סוחר בשר. הפעילות הלגטימית.

השופט: אפשר להיות מזה?

ליבליך: בהחלט. אפשר להיות מזה יפה מאד.

ליבליך: ובכן, מה הוא אמר לך לגבי הקשר שלו עם מר מיוזרחי?

בראונשטיין: יש איזה קשר.

ליבליך: מה הקשר?

בראונשטיין: כספים, הלוואה, יש קשר.

השופט: קשר מיסחרי או קשר חב-רתי?

בראונשטיין: לא, עסקים איתו לא היו לו, ככה הוא אמר לי.

השופט: רק שהוא קיבל ממנו לפעמים כספים?

בראונשטיין: כן.

השופט: למה שהוא יתן לו כספים, אם אין לו איתו עסקים?

בראונשטיין: הלוואה או משהו כזה.

(חקירה נגדית של עורך-הדין כספי):

כספי: השיק על סך 25,000 ל"י לפקודת רחמים אהרונאי. השיק הזה נפרע או לא נפרע?

בראונשטיין: לא נפרע.

כספי: לפי החקירה שלכם בבנק דיסט קונט, מאיזה תאריך מאיזה סידרה הי שיקים האלה?

בראונשטיין: אין בידי...

כספי: אתם חקרתם בבנק דיסטקונט?

הזה, הברורים האלה, המגעים שהיו לך, הם התייחסו לקבוצה של אנשים?

שילוני: קבוצה גדולה מאד.

כספי: לגבי העניין של הדלפה של אינפורמציות (ממיסרד מס'התכנסה). זה דבר לא כריא. האם פתחתם באיזושהיא חקירה בעניין זה?

שילוני: לא. מדליפים... אתה יודע מה שנעשה במדינה, גם בוועדת-חקר ובטחון...

כספי: לצערי.

שילוני: גם אני הואשמת שאתי נושא באחריות לדברים שהודלפו. אני לא רואי תי טעם, מה זה חקירה, שנבוא לעובר ונשאל אותו האם הדלפת?

כספי: לא, אני שמעתי פעם שאפילו שלחו שרים וחברים אחרים למכונת-אמת, אבל אני פשוט שאלתי אם פתחתם בחקירה זה הכל.

שילוני: לא, לא נפתחה חקירה גלוי-ייה, אם זו הכוונה שלך. למרות שנדמה לי שהיה לי מושג על המדליפים.

העדה הבאה, ששמה נאסר לפירסום, היתה האשה שהייתה אמורה לקבל פרס של 100 אלף ל"י עבור המידע בעניין ה"פיצוץ בביתו של שילוני, בחקירה הכחיתה האשה בתוקף שהיא ידעה משהו, או ש"השתתפה בשיחה שבה תיכנן, לכאורה, בצלאל מיוזרחי, יחד עם אחרים, את ה"פיצוץ."

(חקירה ראשית של עורך-הדין ליבליך):

השופט: את היית פעם נוכחת ב"שיחה, שבה דובר שאדון שילוני עושה לידידים שלך צרות, או משהו כזה?

הער: שום דבר.

השופט: שום דבר כזה?

הער: שום דבר.

השופט: כי בראיון הזה בעיתון התפרסם כאילו שאת שמעת מפי האנשים האלה שצריך לטפל באדון שילוני, כדי שלא עשה לכם צרות.

הער: הסתרחלילה, אני לא שמעתי דבר כזה!

ליבליך: את פנית, או פנה אליך אדם בשם יוסי, ואמרת שאם ישלמו לך מאה אלף לירות או את מוכנה לתת עדות?

הער: לא. לא בקשר לנושא הזה בכלל! יוסי ואשתו חברים טובים שלי, ותמיד הוא אומר לי אם אני יודעת על כל מיני עברייניסם, שאני אגיד לו. אני לא יודעת כלום. אז עד היום גם לא אמרתי לו כלום.

ליבליך: אבל מאה אלף, הסכום הזה הוזכר פעם?

הער: הוא הזכיר, לפעמים אנשים מרוויחים מאה אלף לירות, חמש-מאות אלף ל"י.

השופט: לא, שהפרס יכול להיות מאה אלף?

הער: שבא אלי? שהוא יציע לי פרס של מאה אלף לירות? לא היה דבר כזה!

ליבליך: לא היה דבר כזה? ממתי ידוע לך שאת תוומני להעיד במישפט הזה?

הער: כל העניין הזה הגיע דרך מר ולנטין (כתב הארץ).

ליבליך: ממתי?

הער: לפני שנתיים הוא התקשר אלי.

ליבליך: בפגישה שהייתה לך עם ולני טין, באיזה בתיקהפה זה היה?

הער: בקפה רונדו. אני באתי עם החברה שלי ועם הילדים. הייתי סקרנית לדעת מה הוא רוצה.

ליבליך: באותה פגישה, הסתובבו שם שני בחורים בחוץ, ויכחו לפגישה הזו, כשמר ולנטין בא, הם התיישבו שם בצד וניסו להאזין?

הער: אני לא יודעת על דבר כזה. באתי, האנשים שם התרועעו, הילדים התי רוצצו, רצתי אחרי הילדים.

השופט: את רצת אחרי הילדים?

הער: באתי עם שני הבנים שלי והבן של החברה שלי. אני אומרת לו כל הזמן: אני לא יודעת על מה אתה מדבר, אני לא יודעת מה אתה רוצה ממני.

ליבליך: תגיד, בבקשה, היה לך אוטו, שפגע בו?

הער: כן.

ליבליך: מה קרה לאוטו שלך?

הער: עד היום אני לא יודעת. מישירטת ישראל עוד לא מצאה.

השופט: ולפי מה שאת ראת, איך זה קרה?

הער: אני לא יודעת. זה נשרף